

Telefon Söhbəti

– Rəsulöğlü · 07 Ekim 2015

Elnur Rəsulöğlü (Əliyev)

Roman oxuyurdum Əbülhəsəndən.

"Sədaqət". Beləydi romanın adı.

Açıq-mavi rəngli telefon birdən,

Fasilə vermədən hey dınqıldadı.

Dəstəyi qaldırıb dönük həvəslə

"Nə olub görəsən?" - özümdən sordum.

Sonra fikirləşib sönük həvəslə

Deyindim:

"Boş yerə özümü yordum".

Səsini eşitdim iki nəfərin.

Qət etdim, bildim ki, yola girmişəm.

Birisi çəkərək köksünü dərin

Sözə başlamışdı:

- Mən bilmirmişəm.

Hə, Salman, nə oldu? Söylə ki, nədən

Dəstəyi qoydun sən telefon üstə?

- Vaqif, yol qarışdı. İncimə məndən.

Sağalmamısan heç! Xəstəsən, xəstə!

- Təzədən sənə zəng etməli oldum.

Çünki söhbətimiz qaldı yarımçıq.

Təzədən səni dəng etməli oldum.

Bir gün görəsən ki, ölürsən artıq.

- Təzədən başlama. Qurtar söhbəti.

Mən onu sevmirəm. Mənim qəlbimi

Heç kəs ala bilməz. Saxla hörməti.

- Necə başlamayım? O cür gül kimi

Qızı qaçırtdın sən əldən, ay məzlum!

Hələ də qorxursan xəyanət edər?

- Bəli, mən qorxuram. Güclüdür qorxum.

Qorxuram sevərəm, o atıb gedər.

- Daha sözüm yoxdur. Salman, mən axmaq

Xəbərin olmadan, sənə demədən

Sevgi məktubları yazdım. Sən axmaq

Aləmi qatmısan mənə demədən.

- Vaqif, sən qatmısan aləmi, mən yox!

- Dostluq xatirinə tutdum bu işi.

- Sən mənə köməklik çox etmişən, çox!

- Dosta kömək etmək könlüm vərmiş.

- Onu istəmirəm. Onu sevmirəm.

- Sevmirsən, nə olar? Söhbət zamanı

Ölərdin deyəndə "səni sevirəm"?

- Dilə gətirəydim bu ağ yalanı?

Bəziləri kimi bacarmaram mən.

Sevməyə-sevməyə yalandan deyəm

"Sevirəm". Gərəkmi sevirib həməni,

Beynini, qəlbini yalanla yeyəm?

Bunu etməyimə kim haqq veribdir?

- Bəsdir danışdığın filosof kimi.

Salman, olan olub, keçən keçibdir.

- Düzünü deyirəm, kəsmə sözümü.

Bir özün fikirləş.

- ...

- Niyə susursan?

Düz söz acı olub hər vaxt bilirəm.

- Sən allah, bağışla! Yaxşı da, Salman,

Gəl, bizə. Hələlik!

- Oldu. Gəlirəm.

Bu söhbət sarsıtdı bütün qəlbimi.

Bir qədər səssizcə xəyala daldım.

Sonra bu söhbəti olduğu kimi

Qələmə almağı qərara aldım.